

Pittacus Lore

Ik ben Nummer
Vier – Op leven en
dood

A.W. Bruna Uitgevers

Het meisje staat aan een steile afgrond. Haar tenen krommen zich over de rand. Ze staart recht in een donkere kloof. Een paar kiezels rollen weg onder haar voeten en vallen de peilloze, duistere diepte in. Hier was ooit iets, een toren of een heiligdom misschien, maar wat precies kan het meisje zich niet meer herinneren. Ze tuurt de bodemloze diepte in en iets vertelt haar dat dit ooit een belangrijke plek was. Een veilige plek.

Een heiligdom.

Ze wil wegstappen van de afgrond. Balancerend op de rand van het niets is gevaarlijk. Maar ze merkt dat ze zich niet kan bewegen. Haar voeten hebben wortel geschoten, zo lijkt het. Ze voelt dat de rotsachtige grond onder haar begint te wijken en te verkrummen. De gapende diepte onder haar wordt groter. Nog even en de rand waarop ze balanceert zal scheuren. Ze zal vallen en door de duisternis worden verzwolgen.

Zou dat echt zo erg zijn?

Haar hoofd doet pijn. Een onbestemde pijn, alsof het iemand anders overkomt. Een dof kloppen dat bij haar voorhoofd begint, zich om haar slapen klemt en uitstraalt naar haar kaaklijn. Ze beeldt zich in dat haar hoofd een ei is dat aan alle kanten begint te barsten. Ze wrijft over haar gezicht en probeert zich te concentreren.

Ze herinnert zich vaag dat ze tegen de rotsachtige grond werd gekwakt. Telkens opnieuw. Aan haar enkel en met een kracht waar ze niet tegen opgewassen was. Haar hoofd beukte en stuiterde tegen de harde bodem. Maar het voelt alsof het iemand anders overkwam. Net als de pijn voelt ook de herinnering zo ver weg.

In het duister heerst de rust. Ze hoeft zich de aframmeling, de pijn, of wat er verloren ging toen deze bodemloze put in de aarde werd geslagen niet te herinneren. Ze zal het kunnen laten varen, eens en

voor altijd, als ze gewoon haar voeten over de rand laat glijden en zich laat vallen.

Iets trekt haar terug. Een besef, diep vanbinnen, dat ze niet moet vluchten voor de pijn maar zich ertegen moet verzetten. Ze moet blijven vechten.

In het donker onder haar twinkelt even een kobaltblauw licht, een eenzaam gloeiend kooltje. Haar hart maakt een sprongetje. Het herinnert haar aan dat wat ze met haar leven wilde beschermen en waarom ze nu zo'n pijn heeft. Het begint als een stipje, alsof ze 's avonds omhoog tuurt naar een eenzame ster aan de hemel. Al snel wordt de stip groter en hij schiet omhoog, als een komeet die recht op haar afvliegt. Wankel balanceert ze op de rand van de afgrond.

En dan zweeft hij voor haar, lichtend, net als de laatste keer dat ze hem zag: zijn zwarte krullen perfect door de war en met zijn smaragdgroene ogen op haar gefixeerd. Helemaal zoals ze zich hem herinnert. Hij glimlacht naar haar met die mij-maak-je-niks-glimlach en reikt haar een hand.

‘Rustig maar, Marina,’ zegt hij. ‘Je hoeft niet meer te vechten.’

Ze hoort zijn stem en haar lichaam ontspant zich. Het gapende gat pal voor haar lijkt opeens minder onheilspellend. Eén voet zweeft al boven de diepte en de kloppende pijn in haar hoofd lijkt nu nóg lichter, nog verder weg.

‘Heel goed,’ moedigt hij haar aan. ‘Kom met me mee naar huis.’

Bijna pakt ze zijn hand. Toch klopt er iets niet. Haar ogen draaien zich weg van de zijne en zijn glimlach, en zien het litteken. Een dikke band van parse, gezwollen huid die zijn hals omcirkelt. Snel trekt ze haar hand terug en ze valt bijna over de rand.

Ze hervindt haar stem. ‘Dit is niet echt!’ schreeuwt ze. Haar voeten vinden houvast op de rotsachtige grond en ze dwingt zichzelf weg van de duisternis.

Ze ziet dat de glimlach van de jongen met de krullen verflauwt en verandert in iets wreeds en gemeens. Zo heeft ze zijn echte gezicht nooit zien kijken.

‘Als dit niet echt is, waarom word je dan niet wakker?’ vraagt hij.

Ze weet het niet. Ze zit hier gevangen op de rand, in een of ander voorgeborchte met de donkerharige jongen van wie ze ooit hield, maar hij is het niet echt. Dit is degene die haar hiernaartoe heeft

gebracht, haar heeft afgetuigd en haar geliefde plek, hier, heeft vernietigd. En nu neemt hij een loopje met haar herinneringen. Haar ogen vinden de zijne.

‘O, reken maar dat ik wakker word, klootzak. En dan reken ik af met je.’

Zijn ogen lichten even op en hij probeert geamuseerd te kijken, maar ze kan zien dat hij kwaad is. Zijn perverse trucje heeft niet gewerkt.

‘Het zou zo vredig zijn geweest, domoor. Je hoefde jezelf alleen maar het duister in te laten glijden. Ik bood je genade.’ Hij trekt zich weer terug, de diepte in, haar eenzaam achterlatend. Zijn laatste woorden zweven omhoog. ‘Nu staat jou alleen maar nog meer pijn te wachten.’

‘Het zij zo,’ zegt ze.

De eenogige jongen zit op de grond van zijn cel van kussens. Hij omhelst zichzelf, niet omdat hij dat wil, maar omdat zijn armen vastgesnoerd zitten in een dwangbuis. Zijn ene oog staart sullig naar de bobbelige zachtheid van de witte muren. De deur heeft geen deurknop, geen zichtbare sleutel tot ontsnapping. Zijn neus jeukt en hij drukt zijn gezicht tegen een schouder om te wrijven.

Als hij weer opkijkt, ziet hij een schaduw op de muur. Iemand staat achter hem. De jongen krimpt ineen als twee sterke handen op zijn schouders neerdalen en er even zacht in knijpen. De diepe stem klinkt vlak bij zijn oor.

‘Ik zou je kunnen vergeven,’ zegt de bezoeker. ‘Je mislukkingen, je ongehoorzaamheid. In zekere zin was het mijn schuld. Om te beginnen had ik je nooit naar deze mensen moeten sturen om te infiltreren. Het is alleen maar normaal dat je uiteindelijk bepaalde... sympathieën zou ontwikkelen.’

‘Geliefde Leider,’ zegt de eenogige jongen spottend monotoon. Hij worstelt met de dwangbuis. ‘U bent gekomen om mij te redden.’

‘Inderdaad,’ antwoordt de man als een trotse vader en hij negeert het sarcastische toontje van de jongen. ‘Het kan weer net als vroeger worden. Zoals ik je altijd beloofde. We zouden samen kunnen heersen. Zie wat ze je hebben aangedaan, hoe ze je behandelen. Jij, met jouw kracht, laat je zomaar opsluiten als een dier..’

‘Ik ben ingedut, hè?’ reageert de jongen mat. ‘Dit is een droom.’

‘Ja, maar onze verzoening zal écht zijn, mijn jongen.’ De sterke handen glijden van zijn schouders en beginnen de dwangbuis los te knopen. ‘Als tegenprestatie verlang ik slechts iets kleins, een bewijs van jouw loyaliteit: vertel me gewoon waar ik ze kan vinden. Waar ik jóú kan vinden. Al voordat je ontwaakt, zal mijn volk, óns volk, voor je klaarstaan. Ze zullen je bevrijden en je rehabiliteren.’

De eenogige jongen luistert niet echt naar het voorstel. Terwijl de gespen worden losgetrokken, voelt hij dat de dwangbuis lossier komt te zitten. Hij concentreert zich en onthoudt dat dit een droom is.

‘Je dumpte me als afval,’ zegt hij. ‘Waarom ik? Waarom nu?’

‘Ik besepte dat ik een vergissing beging,’ antwoordt de man binnensmonds. Nog nooit eerder heeft de jongen deze man zijn excuses horen aanbieden. ‘Jij bent mijn rechterhand. Jij bent sterk.’

De jongen haalt minachtend zijn neus op. Hij weet dat het een leugen is. Deze man verscheen omdat hij denkt dat de jongen te paaien is. De man manipuleert, zoekt naar zwakheden.

Alleen, dit is maar een droom. De droom van de eenogige jongen. En dus bepaalt hij wat er gebeurt.

‘Wat zeg je?’ vraagt de man. Diens adem voelt warm tegen zijn oor. ‘Waar brachten ze je heen?’

‘Weet ik niet,’ antwoordt de jongen naar waarheid. Hij heeft geen idee waar deze isoleercel zich precies bevindt. De anderen zorgden ervoor dat hij niets kon zien. ‘En over die... hoe noemde je het ook alweer, verzoening? Ik heb een tegenaanbod, ouwe.’

In gedachten ziet hij zijn favoriete wapen, het priemvormige lemmet, weer aan de binnenkant van zijn pols en dus zit het wapen daar ook. Hij laat het naar buiten schieten. De dodelijke punt doorboort de stof van de dwangbuis en hij draait zich vliegensvlug opzij om de punt in de hartstreek van de man te drijven.

Maar de man is al verdwenen. De jongen kreunt teleurgesteld over het uitblijven van een bevredigende afloop en hij gunt zichzelf een moment om zijn armen te strekken. Zodra hij wakker wordt, zal hij zich nog altijd op deze plek bevinden, maar dan met de armen weer gefixeerd. Dat hij in een isoleercel zit, deert hem niet. Het is er niet onaangenaam en er is niemand die hem lastigvalt. Hij zou het hier

op z'n minst een tijdje kunnen uithouden. Wat nadenken. Zich vermannen.

Maar zodra hij er klaar voor is, zal de eenogige jongen de daad bij het woord voegen en zichzelf bevrijden.

De winter is net begonnen en de jongen loopt over een voetbalveld. Het gras, broos en bruin, knerpt onder zijn voeten. De metalen tribunes links en rechts van hem staan er verlaten bij. De lucht ruikt naar vuur en een windvlaag werpt as tegen zijn wangen.

Hij kijkt even naar het scorebord, recht voor hem. De oranje lampen flakkeren aan en uit, alsof de stroom kiekeboe speelt.

Verderop kan hij het gebouw van de middelbare school zien, of wat er nog van over is. Het dak is ingestort door een raketinslag. Alle ramen zijn verbrijzeld. Op het veld liggen hier en daar wat verwrongen lessenaars, neergekwakt door wat het ook was dat deze school heeft weggevaagd. De glanzende formica tafelbladen zitten als grafstenen in de grond verankerd.

Hij kan hem zien, in de verte, hangend boven de stad. Het ruimteslagschip. Als een gespierde scarabee, vervaardigd uit koud, grijs metaal, beloert het de skyline.

De jongen voelt enkel berusting. Hij heeft hier, op deze school, in deze stad een paar mooie herinneringen gecreëerd, was er een tijdje gelukkig. Voordat de hel losbarstte. Wat er verder nog met deze plek gebeurt, maakt niet meer uit.

Hij slaat zijn ogen neer en het dringt tot hem door dat hij een gescheurde bladzij van een jaarboek in zijn hand heeft. Haar foto. Sluik blond haar, perfecte jukbeenderen. Die blauwe ogen. Een glimlach alsof ze heimelijk een grapje met je wil delen. Zijn maag trekt zich samen bij haar aanblik, bij de herinnering aan wat er gebeurde.

‘Zo hoeft het niet te zijn.’

Met een ruk draait de jongen zich om naar daar waar de stem vandaan komt; een melodische en kalmerende stem die totaal niet past bij deze uitgebrande bende. Een man loopt over het veld naar hem toe. Hij is onopvallend gekleed; een sweater onder een blauw colbertje, een lichtbruine pantalon en instappers. Hij zou een wiskundeleraar kunnen zijn, behalve dan dat zijn houding iets koninklijks heeft.

‘Wie bent u?’ vraagt de jongen geschrokken.

De man stopt een paar meter van hem vandaan en brengt zijn handen omhoog, alsof hij niet op problemen uit is. ‘Dat daar is mijn schip,’ klinkt het kalm.

De jongen balt zijn vuist. De man lijkt totaal niet op het monster waarvan hij in Mexico destijds een glimp heeft opgevangen. Maar hier, in deze droom, weet hij wel beter.

En dus stuift hij naar voren. Hoe vaak heeft hij, met een tegenstander in het vizier, al niet over dit veld gerend? Zijn sprint over het dode gras geeft hem een kick en het beurt hem op. Met een vuist raakt hij de man pal op zijn kaak en hij maakt het af met een schouder tackle.

De man valt neer op zijn rug. Met de vuist nog altijd gebald en het velletje met haar foto stevig in zijn andere hand kijkt de jongen op hem neer.

Hij staat er wat bedremmeld bij, had eigenlijk meer tegenstand verwacht.

‘Mijn verdiende loon,’ zegt de man terwijl hij met waterige ogen de jongen aankijkt. ‘Ik weet wat er met je vriendin is gebeurd en dat... dat spijt me ontzettend.’

De jongen doet een stap achteruit. ‘Jij... jij vermoordde haar, en je hebt spijt?’

‘Het was nooit mijn bedoeling!’ klinkt het smekend. ‘Ik zat er niet achter, maar toch spijt het me dat ze werd verwond.’

‘Vermoord,’ fluistert de jongen. ‘Niet verwond, vermóórd.’

‘Wat jij als dood beschouwt en wat ik als dood beschouw... zijn twee totaal verschillende dingen.’

Nu is de aandacht van de jongen getrokken. ‘Hoezo dat?’

‘Al dit verderf en al deze pijn; ja, als we blijven vechten met elkaar. Maar niet als het aan mij ligt. Het is niet wat ik wil... Heb je ooit wel eens nagedacht over wat ik misschien wél wil? Dat het helemaal niet zo verschrikkelijk hoeft te zijn?’

De man heeft nog niet geprobeerd om overeind te komen. De jongen voelt zich oppermachtig. Een lekker gevoel. En op dat moment ziet hij dat het gras begint te veranderen. Het komt weer tot leven en het smaragdgroen strekt zich uit rondom de man op de grond. Voor de jongen lijkt het zelfs alsof de zon opeens wat feller schijnt.

‘Ik wil dat wij, wij allemaal, een beter leven krijgen. Ik wil dat we deze onbeduidende misverstanden overstijgen,’ gaat de man verder. ‘Ik ben op de eerste plaats wetenschapper. Ik heb mijn hele leven lang de wonderen van het heelal bestudeerd. Natuurlijk heb je dingen over mij gehoord. Leugens, voornamelijk, maar het klopt dat ik eeuwenlang geleefd heb. Wat is de dood voor een man als ik? Weinig meer dan een tijdelijk ongemak.’

Zonder dat de jongen het doorheeft beginnen zijn vingers zenuwachtig over het stukje papier te wrijven. Zijn duim glijdt over de kaaklijn van het meisje. De man glimlacht en knikt even naar het stukje bladzij uit het jaarboek.

‘Waarom... waarom zou ik jou vertrouwen?’ weet de treurende jongen uit te brengen.

‘Als we nou eens gewoon ophouden met vechten, en jij gewoon eens luistert, dan zul je zien waarom.’ Het klinkt zo oprecht. ‘Dan sluiten we vrede en heb jij haar weer terug.’

‘Haar terug?’ herhaalt de jongen verbijsterd en een gevoel van hoop welt in hem op.

‘Ik kan haar helen,’ legt de man uit. ‘De kracht die jouw vriendin Ella weer tot leven wekte, is nu de mijne. Ik ben klaar met de strijd, mijn jonge vriend. Laat me haar terugbrengen, geef me de kans om iedereen te laten zien hoe ik ben veranderd.’

De jongen kijkt weer omlaag naar de foto in zijn hand en ziet dat er iets is veranderd. De foto beweegt. Het blonde meisje beukt met haar vuisten tegen de foto zelf, alsof het een glazen wand is waarachter ze gevangen zit. Hij kan haar lippen lezen. Ze smeekt om zijn hulp.

De man reikt hem een hand. Hij wil dat de jongen hem helpt over-eind te komen.

‘Wat zeg je ervan? Zullen we hier samen een einde aan maken?’

1

Deze kamer doet me terugdenken aan de plekken waar Henri en ik in de begintijd verbleven, oude motels die sinds de jaren zeventig niet meer zijn gemoderniseerd. Gelambriseerde muren, ruw olijfgroen tapijt en muffige, stugge bedden. Een bureautje tegen de muur, de laden gevuld met een mengelmoes van vrouwen- en mannenkledij in verschillende maten en allemaal merkloos en gedateerd. Er is geen tv, maar wel een wekkerradio met van die cijferflapjes die om de minuut met een zachte pets omklappen.

4:33.

4:34.

4:35.

Zittend in de Patience Creek Bed and Breakfast hoor ik de tijd voorbij tikken.

Aan de muur tegenover mijn bed hangt een schilderij dat eruitziet als een raam. Echte ramen zijn hier niet, want deze kamer bevindt zich diep onder de grond, en dus vermoed ik dat de architecten het op deze manier hebben willen oplossen. Mijn nepraam biedt een zonnig uitzicht, met hoog, groen gras dat meebuigt in de wind, met in de verte de vage contouren van een vrouw die stevig haar hoed vasthoudt.

Vraag me niet waarom ze deze kamer zo hebben ingericht. Misschien om een sfeer van alledaagse vertrouwdheid te creëren. In dat geval zijn ze daar bepaald niet in geslaagd. De kamer lijkt eerder alle onaangename emoties op te roepen die je zou verwachten wanneer je in je eentje in zo'n luizige tent bivakkeert: eenzaamheid, wanhoop, mislukking.

Gevoelens die bij mij op zich al in ruime mate aanwezig zijn.

Maar dit is wel wat deze kamer voor heeft op het gemiddelde hok langs een snelweg: dat schilderij aan de muur kun je opzijschuiven.

Erachter zit een rij computerschermen waarop alle beveiligingscamera's rondom de Patience Creek Bed and Breakfast zijn aangesloten. Eén camera staat gericht op de voordeur van het schilderachtige gebouwtje boven op deze wijdvertakte ondergrondse inrichting; een tweede staat gericht op het verrassend vlakke weiland met zijn harde grond en perfect onderhouden gras, met heel toevallig precies de goede afmetingen om als landingsbaan voor een middelgroot vliegtuig te kunnen dienen; en de tientallen overige camera's speuren het terrein af. Deze plek was het werk van een stel verdomd paranoïde types die rekening hielden met een mogelijke invasie, het einde der tijden.

Zij hielden destijds rekening met de Russen. Niet met Mogadoren. Hoe dan ook, ik denk toch dat hun paranoia goed heeft uitgekapt.

Onder deze onopvallende bed and breakfast, op zo'n veertig kilometer ten zuiden van Detroit en vlak aan de oevers van het Eriemeer, bevinden zich vier ondergrondse niveaus die zo geheim waren dat ze zo goed als vergeten zijn. Patience Creek werd in de Koude Oorlog gebouwd door de CIA en was bedoeld als plek om een nucleaire winter te kunnen uitzitten. De laatste twintig jaar is de faciliteit in verval geraakt en volgens onze gastheren van de Amerikaanse overheid is eenieder die ervan afwist dood dan wel met pensioen, wat betekent dat niemand het bestaan ervan naar MogPro heeft kunnen lekken. Gelukkig voor ons kwam generaal Clarence Lawson weer in actieve dienst toen de ruimteslagers opdoemden, want hij herinnerde zich deze plek.

De president van de Verenigde Staten en het restant van de gezamenlijke stafchefs bevinden zich ergens anders, waarschijnlijk in een verplaatsbaar onderkomen waarvan de locatie zelfs aan ons, buitenaardse bondgenoten, niet zal worden onthuld. Een van zijn medewerkers zal tot de slotsom zijn gekomen dat het voor de president niet veilig is om zich in onze nabijheid te bevinden, en dus zitten we hier met generaal Lawson, die direct onder zijn bevel staat. Tijdens ons gesprek liet de president me weten dat hij wil samenwerken en dat we in de strijd tegen Setrákus Ra op zijn volledige steun kunnen rekenen.

En dat was bepaald niet het enige wat hij vertelde. De details zijn

wat wazig. Tijdens ons gesprek verkeerde ik in shock en daardoor was ik wat afwezig. Hij leek me een aardige vent. Whatever.

Maar goed. Ik wil hier gewoon een einde aan maken.

Ik ben al wakker sinds... tja, daar vraag je me wat. Ik weet dat ik moet proberen om wat te slapen, maar ik hoef mijn ogen maar te sluiten of ik zie Sarahs gezicht weer voor me, op die eerste schooldag op Paradise High, half verborgen achter haar camera en glimlachend als ze klikt en een foto van me maakt. Daarna neemt mijn verbeelding het over en ik zie datzelfde gezicht, maar dan lijkkbleek, bebloed en levenloos. Zoals ze er nu uit moet zien. Ik krijg het maar niet uit mijn hoofd. Als ik weer mijn ogen open, voel ik een kramp in mijn maag en heb ik de drang om te gaan liggen en me om de pijn heen op te krullen.

In plaats daarvan blijf ik wakker. Inmiddels ben ik een paar uur verder, in mijn eentje op deze vreemde plek terwijl ik mezelf zo moe probeer te maken dat ik als een blok in slaap val... als de doden, zeg maar.

Trainen. Het is de enige hoop die ik heb.

Ik zit op bed en bekijk mezelf in de spiegel boven het bureautje. Mijn haar wordt een beetje te lang en ik zie donkere kringen om mijn ogen. Zulke dingen doen er nu niet toe. Ik staar naar mezelf...

Ik verdwijn.

En ik verschijn weer. Ik haal diep adem.

Ik verdwijn weer. Ditmaal houd ik het langer vol. Zo lang als ik maar kan. Ik staar naar de lege spiegel, naar waar ik mijn lichaam zou moeten zien, en luister naar de tikjes van de omklappende cijferflapjes van de wekkerradio.

Met Ximic moet ik elke Erfgave kunnen nabootsen die ik ben tegengekomen. Het gaat er gewoon om dat ik mezelf leer hoe ik ermee moet omgaan, wat nooit gemakkelijk is, zelfs niet wanneer een Erfgave aangeboren lijkt. Marina's helende kracht, Zes' onzichtbaarheid, Daniela's verstenende blik: het zijn de gaven die ik tot nu toe heb opgepikt. En ik wil er meer, zoveel als maar kan. Net zo lang totdat ze net zo vertrouwd voelen als mijn Lumen. En daarna begin ik weer van voren af aan.

Al die kracht en maar één ding om naar uit te kijken.

Korte metten maken met iedere Mogadoor hier op Aarde, bovenal

met Setrákus Ra, aangenomen dat hij nog in leven is. Zes vermoedt dat ze hem in Mexico kan hebben gedood, maar dat geloof ik pas als de Mogs zich overgeven of als ik zijn lijk zie. Ergens hoop ik bijna dat hij nog ergens rondwaart, zodat ik degene kan zijn die definitief met die klootzak afrekent.

Een happy end? Dat kunnen we nu wel vergeten. Zelf was ik stom genoeg om daar nog in te geloven.

Pittacus Lore, de laatst overgeblevene, wiens verborgen lichaam we in Malcolm Goodes bunker aantreffen, was ook begiftigd met Ximic, maar hij schoot tekort, kon de Mogadoreninvasie van Loriën niet tegenhouden. Toen hij eeuwen geleden de kans had om Setrákus Ra te doden, lukte hem dat ook niet.

De geschiedenis zal zich niet herhalen.

Vanuit de gang vang ik voetstappen op tot vlak voor mijn deur.

Ook al wordt er gefluisterd achter een gepantserde stalen deur, dankzij mijn verscherpte zintuigen hoor ik elk woord dat Daniela en Sam tegen elkaar zeggen.

‘Misschien moeten we hem gewoon laten rusten,’ oppert Daniela. Zo meelevend heb ik haar nog nooit eerder gehoord. Meestal is ze bot en strijdlustig. In maar een paar dagen tijd heeft ze haar hele oude leven losgelaten en zich bij onze strijd gevoegd. Niet dat ze veel keus had, wetend dat de Mogs haar oude leventje tot op de grond toe hadden afgebrand.

Weer een mens die onze oorlog in is gesleurd.

‘Je kent hem niet. Denk maar niet dat-ie ligt te slapen, hoor,’ reageert Sam en zijn stem klinkt hees.

Hier, in deze ziellose kamer, mijmerend over het verleden en de ellende die ik heb veroorzaakt, vraag ik me het volgende af: hoe zou Sams leven anders zijn verlopen als Henri en ik een stad als Cleveland, Akron of een andere plek hadden uitgekozen, in plaats van Paradise? Zou hij ook dan Erfgaven hebben gekregen? Zonder hem zou ik slechter af zijn geweest, misschien wel dood. Zeker weten.

Maar Sarah zou nog gewoon in leven zijn, als we elkaar nooit hadden ontmoet.

‘Eh, oké. Ik zeg ook niet dat-ie ligt uit te slapen, of zo. Die gast is een buitenaardse superheld. Wat mij betreft slaapt-ie drie uur per

nacht ondersteboven hangend aan het plafond,' reageert Daniela.

'Hij slaapt net zoals wij.'

'Whatever. Punt is, wie weet heeft-ie even wat ruimte nodig, weet je wel? Om z'n boeltje op een rijtje te zetten. En als-ie klaar is, dan horen we dat. Als-ie...'

'Nee. Hij zal het willen weten,' kapt Sam haar af en hij klopt zachtjes op de deur.

Ik vlieg naar de deur en doe open. Sam heeft natuurlijk gelijk. Wat er ook gebeurt, ik wil het weten. Ik wil afleiding, voorwaarts.

Sam knippert wat met zijn ogen en kijkt dwars door me heen. 'John?'

Het dringt tot me door dat ik nog steeds onzichtbaar ben. Als ik letterlijk vanuit het niets opdoem, deinst Daniela een stap terug. 'Godsamme.'

Sam vertrekt bijna geen spier. Zijn ogen zijn roodomrand. Hij lijkt te afgemat om nog verrast te zijn.

'Sorry,' zeg ik. 'Ben mijn onzichtbaarheid aan het trainen.'

'De anderen zijn ongeveer over tien minuten hier,' vertelt Sam me. 'Ik weet dat je erbij wilt zijn zodra ze landen.'

Ik knik en trek de deur achter me dicht.

Nu ik buiten mijn kamer sta, is de illusie van een motel meteen verdwenen. De gang, eerder een tunnel eigenlijk, is klinisch wit met kille halogeenverlichting. Hij doet me denken aan de ruimtes onder Ashwood Estates, alleen is dit hier door mensen gebouwd.

'Ik heb een videorecorder op mijn kamer,' zegt Daniela in een poging een gesprekje te beginnen terwijl we door een van de identieke gangen van dit ondergrondse doolhof lopen. 'Hebben jullie er ook een?' gaat ze verder nu Sam en ik niet meteen reageren. 'Niet normaal toch? Is alweer jaren geleden dat ik voor het laatst zo'n ding heb gezien.'

Sam kijkt me even aan. 'Ik vond een gameboy onder mijn matras gepropt.'

'Mán! Ruilen?'

'Zitten geen batterijen in.'

'Laat maar.'

Ik vang het zachte gezoem van generatoren op en ook gereed-schapsgeluiden en het inspannende gekreun van mannen aan het

werk. Dat Patience Creek letterlijk zo onder de radar ligt heeft als enige nadeel dat veel van de systemen hier niet bepaald up-to-date zijn. Om veiligheidsredenen was generaal Lawson destijds tot de conclusie gekomen dat dit complex een sober regime vereiste. Gezien de huidige toestand is er niet echt tijd om gewone aannemers in te huren. Desalniettemin moeten er zo'n honderd geniesoldaten dag en nacht aan het werk zijn om de boel up-to-date te krijgen. Toen we gisteravond aankwamen, zag ik dat Malcolm, Sams vader, er al was en een groepje elektromonteurs meehielp met het installeren van wat Mogadoorse apparatuur afkomstig uit Ashwood Estates. Wat het leger betreft is Malcolm hier zo'n beetje de expert op buitenaards gebied.

Het gesprekje tussen Sam en Daniela is stilgevallen en het dringt al snel tot me door dat dat door mij komt. Ik staar zwijgend voor me uit en ik weet zeker dat mijn gezicht volslagen ondoorgroendelijk in de nulstand staat. Ze hebben geen idee meer hoe ze met me moeten praten.

'John, ik...' Sam legt een hand op mijn schouder en ik weet al dat hij me iets over Sarah gaat vertellen. Ik weet dat wat er met haar is gebeurd ook bij hem hard is aangekomen. Ze groeiden samen op. Maar op dat gesprek zit ik nu niet te wachten. Zolang dit nog niet voorbij is wil ik me niet in de rouw storten.

Ik forceer een flauwe glimlach. 'Kreeg je er nog videobanden bij?' vraag ik aan Daniela, daarbij klunzig van onderwerp veranderend.

'*WrestleMania III*,' antwoordt ze en ze trekt een gezicht.

'Vét. Kom ik ze zo effe van je lenen, Danny,' zegt Negen, die met een grijns op zijn gezicht vanuit een van de gangen komt aangelopen.

Van ons groepje ziet Negen er nog het meest uitgerust uit. Het is pas een dag nadat hij en Vijf met heel New York City op de vuist zijn gegaan. Ik heb de razende rauzer daar genezen, waarna zijn eigen bovenmenselijke stamina kennelijk voor de rest heeft gezorgd. Sam en ik krijgen een harde klap op de schouder en hij loopt met ons mee. Natuurlijk gedraagt hij zich alsof er geen vuiltje aan de lucht is en eerlijk gezegd heb ik dat ook liever.

We lopen verder en ik werp een blik in de gang van waaruit hij net is verschenen. Er staan vier zwaargewapende soldaten op wacht.

‘Alles op orde?’ vraag ik Negen.

‘Zeker, Johnny,’ is het antwoord. ‘Ze hebben hier een paar cellen, niet normaal gewoon. Onder andere eentje met gestoffeerde muren. Met Dikkertje in een dwangbuis aan een paar kussens geketend blijft-ie zitten waar hij zit.’

‘Mooi,’ reageert Sam.

Ik knik instemmend. Vijf is een complete psychopaat en verdient het om opgesloten te zitten. Maar als ik echt even heel praktisch nadenk over hoe we deze oorlog moeten winnen, dan vraag ik me af hoe lang we het ons nog kunnen veroorloven om hem gekooid te houden.

We lopen een hoek om en de rij liften komt in zicht. De halogeenlampen in het plafond zoemen hard en ik zie dat Sam in de brug van zijn neus knijpt.

‘Jezus, Negen, wat mis ik dat penthouse van je,’ zegt Sam. ‘De enige schuilplek met sfeerverlichting.’

‘Ja, ik ook,’ is Negen het met hem eens en heimwee klinkt door in zijn stem.

‘Deze plek bezorgt me nu al serieuze koppijn. Ze hadden bij die videorecorders gelijk een paar dimmers moeten meegeven.’

Er klinkt wat statisch geknispert boven onze hoofden en een van de lampen begeeft het. Opeens is het licht een stuk draaglijker. Iedereen behalve ik kijkt even omhoog.

‘Nou, die timing is wel erg weird,’ vindt Daniela.

‘Wel beter zo, vind je niet?’ reageert Sam met een zucht.

Ik druk op de liftknop en de anderen scharen zich achter me.

‘Dus ze, eh... brengen haar hiernaartoe?’ vraagt Negen op gedempte toon en voor zijn doen zo tactvol mogelijk.

‘Yep,’ antwoord ik, denkend aan het Lorsche ruimtevaartuig dat nu, met onze vrienden en bondgenoten aan boord, en ook de verloren liefde van mijn leven, op Patience Creek aanvliegt.

‘Mooi,’ zegt hij en hij kucht even in zijn hand. ‘Ik bedoel, niet “mooi”, maar we kunnen nu, je weet wel, afscheid nemen.’

‘Duidelijk, Negen,’ reageert Sam voorzichtig. ‘Hij weet wat je bedoelt.’

Ik knik, niet bereid om verder nog iets te zeggen. Voor ons glijden de liftdeuren open en de woorden stromen naar buiten.

‘Dit wordt de laatste keer,’ zeg ik terwijl ik strak voor me uit blijf kijken. De woorden voelen als ijs in mijn mond. ‘Ik ben er klaar mee om afscheid te nemen van degenen van wie ik hou. Ik ben klaar met emoties, klaar met rouwen. Vanaf vandaag houden we net zo lang huis totdat we hebben gewonnen.’

2

Boven mijn hoofd klinkt gegier van verwrongen metaal. Klonten aarde en as slaan tegen mijn gezicht, de wind geselt me met wat als honderdzestig kilometer per uur aanvoelt en ik geef echt alles wat ik in me heb. Vuur uit een kanongeweer schroeit mijn benen. Ik negeer het. Een gekartelde stijl uit een ontplofte Mogadoorse Skimmer, een van hun verkenningsschotels, klapt naast me in de aarde. Een meter-tje dichterbij en ik zou doorboord zijn.

Ook dat negeer ik maar. Als het nodig is, zal ik hier sterven.

Boven een lege kuil waar vroeger het Heiligdom stond, strompelt Setrákus Ra de klep van zijn ruimteschip op. Ik kan niet toestaan dat hij weer aan boord van de Anubis stapt. Met mijn telekinese duw ik me eruit, de gevolgen kunnen me geen barst schelen. Ik werp elk godvergeten voorwerp in zijn richting, en hij verzet zich. Ik voel zijn kracht tegen die van mij, als twee onzichtbare vloedgolven die op elkaar stuiten; metalen onderdelen, aarde en gesteente stuiven door de lucht.

‘Ga dood, dood, dood...’

Sarah Hart verschijnt naast me. Ze brult iets in mijn oor wat ik door het gebulder van de strijd niet kan verstaan. Ze grijpt me bij mijn schouder en begint me heen en weer te schudden.

‘Ga dood, dood, dood...’

‘Zes!’

Ik hap naar lucht en word wakker. Niet Sarah schudt aan mijn schouder, het is Lexa, onze piloot die achter de besturing zit. Door de cockpitruit kan ik net het vredige landschap onder ons door zien schieten. In het licht van het bedieningspaneel zie ik de bezorgde blik op Lexa's gezicht.

‘Wat is er?’ vraag ik nog steeds versuft als ik haar hand zachtjes wegduw.

‘Je was in je slaap aan het praten,’ reageert Lexa, en ze kijkt weer recht voor zich, naar het scherm waarop onze vliegroute in kaart is gebracht.

Ik zit met opgetrokken knieën, mijn voeten rusten op het dashboard. Mijn tenen slapen. Ik zet mijn voeten op de vloer en ga recht-op zitten, daarna span ik me in om in de duisternis buiten iets te kunnen zien. Net als ik dat doe, valt het landschap weg en maakt het plaats voor het blauwzwarte water van Lake Erie.

‘Hoe dicht zijn we bij de coördinaten die Malcolm ons heeft gestuurd?’ vraag ik aan Lexa.

‘Dichtbij,’ antwoordt ze. ‘Nog ongeveer tien minuten.’

‘En je weet zeker dat we ze kwijt zijn?’

‘Ja, Zes. De laatste Skimmers heb ik boven Texas afgeschud. Daarvoor gaf de Anubis het op. Ik denk dat het ruimteschip de achterevoering niet wilde voortzetten.’

Ik wrijf met mijn handen over mijn gezicht en door mijn plakkerige, geklitte haren. De Anubis zit ons niet meer achterna. Waarom niet? Omdat ze Setrákus Ra overhaast ergens naartoe moesten brengen? Omdat hij stervende was? Of misschien al dood?

Ik weet dat ik hem heb verwond. Ik zag hoe dat metaal die schoft z'n borstkas doorboorde. Er zijn er niet veel die zo'n verwonding zouden kunnen overleven. Maar dit is Setrákus Ra. Je weet nooit hoe snel hij geneest of welke technologie hij tot zijn beschikking heeft om zichzelf weer gezond te krijgen. Maar dat stuk metaal ging wel recht z'n hart in. Ik zag het. Ik weet dat ik hem te pakken had.

‘Hij moet wel dood zijn,’ zeg ik zacht. ‘Echt.’

Ik maak mijn stoelriemen los en sta op. Voordat ik de cockpit kan verlaten, grijpt Lexa mijn onderarm vast.

‘Zes, je hebt gedaan wat je moest doen,’ zegt ze overtuigd. ‘Wat jij het beste vond. Wat er ook gebeurt, als Setrákus Ra nog leeft of dood is...’

‘Als hij nog leeft, is Sarah voor niets gestorven,’ reageer ik.

‘Niet voor niets,’ zegt Lexa. ‘Zij trok jou daaruit. Ze redde jou.’

‘Ze had zichzelf moeten redden.’

‘Daar dacht zij anders over. Ze... Luister, ik kende dat meisje amper. Maar ze leek te weten wat er op het spel stond. Ze wist dat we een oorlog aan het uitvechten zijn. En in oorlogen worden er opofferingen gedaan, vallen er slachtoffers.’

‘Dat kunnen wij makkelijk zeggen. Wij leven.’ Ik bijt op mijn onderlip en trek mijn arm weg van Lexa. ‘Denk je... Shit, Lexa. Denk je dat iets van dat kille pragmatische gelul het makkelijker gaat maken voor de anderen? Voor John?’

‘Is iets ooit makkelijk geweest voor jullie?’ vraagt Lexa terwijl ze naar me omhoogkijkt. ‘Waarom zou het dat nu wel worden? Dit is het einde, Zes. We naderen hoe dan ook het einde. Je doet wat er gedaan moet worden en na afloop voel je je er rot over.’

Met Lexa’s woorden nog nagalmend in mijn oren verlaat ik de cockpit. Ik wil woede voelen. Wie is zij om mij te vertellen wat ik moet doen? De Mogs maakten geen jacht op háár. Ze hield zich jarenlang schuil zonder ooit contact met ons te leggen. Ze kwam alleen nu opdagen omdat ze beseftte hoe wanhopig onze situatie was geworden, dat het alle hens aan dek was. Mij een beetje vertellen wat ik moet voelen...

Het punt is, ze heeft gelijk. Ze heeft gelijk, want de waarheid is dat ik het niet anders zou doen. Zelfs wetende wat Sarah zou overkomen, zou ik mijn kans wagen tegen Setrákus Ra. Er staan in potentie miljarden levens op het spel.

Ik moest het wel doen.

In de hoofdcabine heeft iemand de touchscreenwanden gebruikt om de veldbedden uit de vloer te laten oprijzen. Het zijn dezelfde bedden als waarop we al die jaren geleden sliepen toen we voor het eerst naar de Aarde kwamen. In een ervan kerfde ik mijn nummer.

Saraha’s lichaam rust op dat bed, want de wereld heeft een ziek gevoel voor humor.

Mark zit slapend naast haar, met zijn kin tegen zijn borstkas. Zijn gezicht is opgezet, en hij zit onder het opgedroogde bloed, net als zo’n beetje ieder van ons. Sinds alles gebeurde, is hij geen moment van Saraha’s zijde geweken. Eerlijk gezegd ben ik blij dat hij eindelijk slaapt. Ik kon niet meer tegen die beschuldigende blikken van die gast. Ik weet wel dat hij kwaad en gekwetst is, maar ik kan niet wachten om van dit krappe schip en weg van hem te komen.

Op de vloer naast Mark ligt Bernie Kosar. Hij ziet me uit de cockpit verschijnen en komt zachtjes overeind. De hond komt op me af en duwt zacht jankend met zijn neus tegen mijn been. Ik krab hem wat afwezig achter zijn oren.

‘Bedankt, jongen,’ fluister ik, en BK jankt weer zachtjes.

Ik begeef me verder naar achteren. Ella ligt opgerold op een van de veldbedden, met haar gezicht naar de wand. Mijn blik blijft even bij haar hangen, net lang genoeg om te zien dat ze nog steeds ademhaalt. Ella was de eerste die ik gisteren zag doodgaan, maar op een of andere manier wist ze weer tot leven te komen. Toen ze zichzelf bij het Heiligdom in die zuil van Lorsche energie wierp, verbrak ze de betovering die Setrákus Ra haar oplegde. Kennelijk zijn er bijwerkingen als je in een bundel Lorsche energie baadt en heel eventjes doodgaat. Ella is naar ons teruggekeerd als... nou ja, dat weet ik niet helemaal zeker.

Helemaal achter in het ruimteschip tref ik Adam zittend op de rand van een ander veldbed. Ik kijk naar de donkere wallen onder zijn ogen en zijn steeds blekere huid, en weet gewoon zeker dat hij geen oog heeft dichtgedaan. Hij heeft de hele tijd Marina in de gaten zitten houden. Ze ligt vastgegespt op het bed waar Adam op zit, met haar ogen dicht, haar gezicht bont en blauw, bloedkorsten rond haar neusgaten. Setrákus Ra beukte haar telkens weer de grond in, en sindsdien is ze niet meer bij bewustzijn geweest. Maar ze houdt vol, en hopelijk zal John kunnen helen wat haar mankeert.

Ik neem plaats tegenover Adam, en hij weet een flauwe glimlach op zijn gezicht te krijgen. In zijn armen ligt nog een van onze gewonde vrienden opgerold. Dust werd bijna gedood bij het Heiligdom. Hoewel hij nog steeds zenuwachtig en zwak is, kan Dust weer wat meer bewegen en is hij er in elk geval in geslaagd zijn gedaante te veranderen in die van een wolvenjong. Niet echt woest, maar een stap in de goede richting.

‘Hé, dok,’ zeg ik met zachte stem tegen Adam.

Hij snuift. ‘Je zou er versted van staan hoe weinig praktische geneeskundige opleiding wij Mogadoren krijgen. Als de meeste van je soldaten als kanonnenvlees dienen, is scholing geen prioriteit.’ Adam kijkt naar Marina. ‘Maar haar pols is sterk. Zelfs ik kan dat zien.’

Ik knik. Dat is precies wat ik wilde horen. Ik rek me uit en krab Dust over zijn neus. Een van zijn achterpoten begint te trekken, en of deze reactie nu uit vreugde is of een na-ijlend gevolg van zijn elektroshock weet ik niet zeker.

‘Hij ziet er iets beter uit,’ zeg ik tegen Adam.

‘Ja, voor je het weet, zal hij weer naar de maan janken,’ reageert Adam, en hij bekijkt me. ‘En jij? Hoe voel je je?’

‘Klote.’

‘Het spijt me dat ik niet meer kon doen,’ zegt hij. Toen de strijd bij het Heiligdom ten einde kwam, waren het Adam en Mark die Marina aan boord van Lexa’s ruimteschip wisten te krijgen voordat Setrákus Ra haar kon afmaken. Toen waren Sarah en ik opeens alleen om het tegen Setrákus Ra op te nemen.

‘Jij hebt genoeg gedaan. Je redde Marina. Bracht haar hierheen. Ik...’

Mijn blik dwaalt onwillekeurig af naar Sarah. Adam schraapt zijn keel om weer mijn aandacht te krijgen. Met wijd open ogen kijkt hij me kalm aan.

‘Dat was niet jouw schuld,’ zegt hij resoluut.

‘Het maakt het niet makkelijker om dat te horen.’

‘Toch moest het gezegd worden.’ Nu is het Adams beurt om het oogcontact te verbreken. Hij kijkt naar Ella’s ineengedoken lichaam en fronst de wenkbrauwen. ‘Ik hoop dat je hem gedood hebt, Zes. Het punt is, jou kennende, als je de gevolgen had geweten, zou je hebben opgehouden.’

Ik val hem niet in de rede, ook al is het misschien niet waar wat hij over me zegt. Het is raar om de hoop te koesteren dat ik Setrákus Ra heb gedood, en tegelijkertijd een schuldgevoel te hebben over wat Sarah overkwam, alles nog eens verergerd door een onderstroom van angst dat ik helemaal niets heb bereikt. Wat voel ik me waardeeloos.

‘Dat respecteer ik nou zo aan jullie,’ gaat Adam verder. ‘De meesten van jullie Gardes, het is alsof ze kracht en medeleven in jullie inbouwen. Het is het tegenovergestelde van mijn volk. Ik... Ik zou doorgedrukt hebben, ongeacht wat er gebeurde.’

Bij het Heiligdom had Adam op een gegeven moment Setrákus Ra onder schot. Dit was nog voordat Ella de betovering verbrak die haar leven verbond met dat van haar slechte overgrootvader. Zelfs in het besef dat het Ella’s dood zou betekenen, ging Adam voor Setrákus Ra’s halsader.

‘Jouw volk,’ vervolgt Adam even later, ‘jullie kijken naar de schade, jullie rouwen om de verliezen, jullie proberen te doen wat juist is.

Daar ben ik jaloers op. Dat jullie weten wat juist is zonder... zonder tegen je aard te hoeven vechten.’

‘Jij lijkt meer op ons dan je beseft,’ laat ik hem weten.

‘Dat zou ik graag denken,’ reageert Adam. ‘Maar soms weet ik het niet.’

‘We hebben allemaal spijt van dingen,’ zeg ik. ‘Het is niet een kwestie van aard, maar van verdergaan en beter zijn.’

Adam opent zijn mond om te reageren, maar de woorden komen niet. Hij kijkt langs me heen. Boven mijn schouder straalt een zachte blauwe gloed.

Ik draai me om en zie dat Ella rechtop is gaan zitten op haar veldbed. Ze knispert nog steeds van de Lorische energie; haar bruine ogen hebben volledig plaatsgemaakt voor wervelende, kobaltblauwe bollen. Als ze spreekt, heeft haar stem die vreemde echoënde eigenschap, net als toen Erfgave via haar sprak.

‘Je hoeft je niet schuldig te voelen,’ zegt ze tegen Adam. ‘Ik wist wat je ging doen toen ik uit de Anubis kwam. Ik moedigde je aan.’

Adam staart naar Ella. ‘Ik wist... ik wist niet eens wat ik ging doen toen je uit de Anubis kwam.’

‘O, jawel hoor.’

Adam wendt zich af; hij voelt zich duidelijk niet op zijn gemak onder haar starende blik. Mocht hij opgelucht zijn dat Ella hem niet de schuld geeft van wat er bij het Heiligdom gebeurde, dan is dat niet te zien.

‘En Zes.’ Ze richt zich nu tot mij. ‘Toen ze deze wereld verliet, dacht Sarah aan veel dingen. Vooral aan John en aan haar familie. Maar ook aan jou, en aan hoe blij ze was dat jij hier zou zijn om voor John en de rest van ons te zorgen.’

‘Jij zat in haar hoofd toen ze stierf?’ vraag ik Ella, nog steeds in een poging om grip te krijgen op haar nieuwe en uitgebreide Erfgaven.

Ze knijpt in de brug van haar neus en sluit haar ogen, waardoor de ruimte een beetje donkerder wordt. ‘Ik ben nog steeds bezig om te wennen aan wat ik kan doen. Soms is het lastig om te... negeren.’

‘Is dat het enige waar ze aan dacht?’

De vraag komt van Mark. Ik weet niet zeker hoe lang hij al wakker is en heeft meegeluisterd. Met een vertwijfelde blik kijkt hij hoopvol naar Ella, en ik zie dat zijn onderlip trilt. Ella schenkt hem een koele

blik, en ik vraag me af of er tijdens haar treffen met Erfgave een emotionele kortsluiting in haar heeft plaatsgevonden.

‘Wat wil je me eigenlijk echt vragen, Mark?’ vraagt ze rustig.

‘Ik... niets. Het is niet belangrijk,’ reageert Mark met neergeslagen ogen.

‘Ook jij was in haar gedachten, Mark,’ zegt Ella.

Als hij dit hoort, slikt Mark moeizaam, en hij knikt, doet zijn best geen emotie te tonen. Ik kijk aandachtig naar Ella en weet niet zeker of ze de waarheid spreekt of gewoon probeert om Mark zich beter te laten voelen. Haar elektrische ogen zijn ondoorgrondelijk.

‘We zijn er,’ kondigt Lexa aan over de intercom. ‘Ik ga ons neerzetten.’

Lexa landt het ruimteschip in een wijd open veld naast een kleine blokhut. Ik kijk uit het raam en vind het moeilijk te geloven dat dit de plek is waar de overheid haar tegenaanval tegen de Mogadoren aan het plannen is. Ik vermoed dat dat min of meer de bedoeling is. Nu de zon net boven Lake Erie begint op te komen, krommen roze lichtflikkeringen over het wateroppervlak. Het is een vredig tafereel en zou zo kunnen doorgaan voor een yogaoord voor hippies, als er geen gewapende soldaten waren met hun in de boomgrens gecamoufleerde Humvees.

Buiten de blokhut staan twee groepen op ons te wachten, en zelfs in mijn verwarde toestand kost het me geen enkele moeite om op basis van de afstand tussen de facties de situatie te doorzien. De eerste groep bestaat uit onze mensen: John, Sam, Negen, Malcolm en een meisje dat ik herken van Ella’s telepathische top maar wier naam ik niet ken. Achter hen, gescheiden door een kleine dertig meter, bevindt zich een contingent militairen die met levendige belangstelling naar ons ruimteschip kijken. Mij lijkt het dat ook al werkt het leger samen met de Gardes, ze ons nog steeds scherp in de gaten houden. Samen, maar van elkaar verwijderd.

In die groep soldaten herken ik FBI-agent Walker. Zenuwachtig drukt ze een sigaret uit waarna ze zich omdraait om een vraag, gesteld door de naast haar staande oudere man, te beantwoorden. Hij heeft duidelijk de leiding. De man heeft zilvergrijs stekeltjehaar en een gelooide, zongebruinde teint, alsof ze hem zo van de golfbaan hebben geplukt. Hij lijkt zo’n oudje dat nog steeds marathons loopt,

met een stramme houding en pezige spieren. Hij draagt een formeel legertenu, volgehangen met een bespottelijke hoeveelheid medailles. Om hem heen staan een stuk of zes soldaten met geweren – vast en zeker voor onze bescherming. Twee jongens in zijn gevolg vallen op; een tweeling, als ik me niet vergis, en ongeveer van mijn leeftijd, te jong om echt in dienst te zijn, hoewel ze het gesteven lichtblauwe uniform van een cadet dragen.

Dit alles sla ik gade gedurende de paar seconden die Lexa nodig heeft om de klep neer te laten en het ruimteschip uit te schakelen. Onze omgeving overzien vormt een goede afleiding, een manier om niet naar John te hoeven kijken. Zijn gezicht is als een masker, zijn blik ijzig, en ik weet verdomme nog steeds niet wat ik tegen hem ga zeggen.

Onze door de strijd gehavende groep loopt langzaam de klep af. Ik hoor gemompel van onze militaire waarnemers en onwillekeurig vallen me de angstige blikken op de gezichten van onze vrienden op. We zitten onder het bloed en het vuil, we zijn totaal gemengeld, uitgeput. Bovendien straalt Ella die flauwe gloed van Lorische energie uit. We zien er echt vreselijk uit.

Malcolm heeft een brancard, die hij over het gras duwt naar Adam, die Marina in zijn armen draagt. Het duurt even voordat ik in de gaten heb dat Mark niet van boord is gekomen; hij blijft bij het lichaam van Sarah.

Voordat ik hem kan tegenhouden, heeft Sam me vast in een stevige omhelzing. Pas als hij zijn armen om me heen heeft, besef ik hoe erg ik beef.

‘Je bent er heelhuids van afgekomen,’ fluistert hij in mijn verwarde haarbos.

Ik verman me, doe mijn best niet in te storten ook al wil ik dat wel heel graag, en ik wriemel me uit Sams armen. Ik kijk naar John, maar die staat al over Marina heen gebogen; zijn handen gloeien zacht terwijl hij haar hoofd vasthoudt. Ik zie een blik van diepe concentratie op zijn gezicht terwijl hij haar heelt, en het duurt zo lang dat ik mijn adem begin in te houden, bang dat de schade die Setrákus Ra heeft aangericht te groot is. Na een lang ogenblik waarin iedereen in volstrekte stilte toekijkt, doet John met een vermoeide zucht een stap naar achteren. Marina verschuift een beetje op haar brancard, maar

wordt niet wakker.

‘Is ze...?’ begint Adam te vragen.

‘Ze was er slecht aan toe, maar redt het wel,’ reageert John op volkomen neutrale toon. ‘Ze heeft alleen wat rust nodig.’

Daarmee stapt John weg van de groep en hij loopt de klep van het ruimteschip op.

‘John, wacht even,’ hoor ik mezelf roepen, ook al heb ik geen idee wat ik verder ga zeggen.

Hij blijft staan en kijkt achterom, maar mijdt mijn blik.

‘Het spijt me dat we... dat ik haar niet kon beschermen,’ zeg ik met beverige stem en, hoe vernederend, een beetje wanhopig. ‘Ik zweer dat ik hem heb gedood, John. Ik pompte er verdomme een in zijn hart.’

John knikt, en ik zie een ader in zijn hals trekken, alsof hij zijn best doet om zich te beheersen.

‘Wij zijn niet verantwoordelijk voor de daden van onze vijanden,’ reageert hij. Zijn woorden klinken voorbereid, geoefend, alsof hij wist dat dit gesprek ging komen. Zonder verder nog iets te zeggen beklimt hij de klep en verdwijnt hij in Lexa’s ruimteschip.

Er volgt een sombere stilte. Het legerpersoneel keert terug naar de blokhut, die toch een paar behoorlijk grote ondergrondse vertrekken moet hebben om ze allemaal te kunnen herbergen, en Negen begint onze groep achter hen aan naar binnen te leiden. Met een treuzelende Sam naast me kijk ik John na.

‘Het spijt me, Zes, maar het is je niet gelukt.’

Het is Ella. Ze staat opeens naast me en kijkt me aan met die ogen, die verstoken zijn van alles behalve die wervelende Lorsche energie. Ik moet er weer trillerig uitzien, want Sam slaat zijn arm om me heen en houdt me overeind.

‘Wat niet?’

‘Om hem te doden,’ antwoordt Ella. ‘Je hebt hem zwaar verwond, maar... ik voel hem nog steeds daarbuiten. Setrákus Ra leeft nog.’